

Wifor.

Den första:

O, du min Waldemar!

Den andra:

I affkedets stund.

Pris 10 öre.

Tryckt på befällning hos A. Lindgren & Söner i Göteborg, 1880.

V box 39: 1153

Den första:

O, du min Walbemar!

När wärsol uppstiger
Upp till firmament,
Lifwets lust och wemod
Har mitt hjerta bränt.
Då till honom längtar
Hjertat immerfort,
I hans öra hwistlar
Jag, hur han är god.
:: O, du min Walbemar ::,
Din blick som solen klar,
Och öfwer allt så mild
Din dyra bild ::

Skådar jag naturen
I det gröna, då
Herrligt der ditt anlet
Kan jag skåda så.
Och när storkar flyga
Öfwer från din bygd.
Weta de förtälja
Endast om din dygd.
:: O, du min Walbemar ::,
Din blick som solen klar,
Och öfwer allt så mild
Din dyra bild.

Om till frigsteatern
Krigare ser jag
Wandra ut, det fyller
Hjertats fulla slag.
Hör jag deras sånger
Själens swäller upp,
Hjertat då uppfyller
Kärlek, tro och hopp,

:: O, du min Walbemar ::,
Din blick som solen klar,
Och öfwer allt så mild
Din dyra bild.

Äck! det arma lifwet
Är ej mycket wärdt,
Om man sträfwar utan
Det, som man har kärt
Han, som har min kärlek,
Så båd' natt som dag
Är för mina ögon,
Honom älskar jag.
:: O, du min Walbemar ::,
Din blick som solen klar,
Och öfwer allt så mild
Din dyra bild.

Alla jordens statter
Jag förgäter platt,
Om ej han min enda,
Blir mitt hjertas stätt,
Han, min morgonrodnad,
Han allena kan
Göra mig så lycklig,
Som här någon man.
:: O, du min Walbemar ::,
Din blick som solen klar,
Och öfwer allt så mild
Din dyra bild.

Fritt må thorndön rulla,
Jag ej rädds derför;
Honom i det wida
Tillhör då jag bör.
Allt i lifwet blifwer
Lifwäl som en dröm,
Och han blifwer lifwäl
För mitt hjerta öm.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 90 200 90 80 70 60 50 40 30 20 10
::: D, du min Waldbemar :::
Din blick som solen klar,
Och öfwer allt så mild
Din dyra bild.

När min dag försvunnit,
Jag till ro nu går,
Och mig sereraden
Till min sömnlust får.
Derpå uti drömmen
Ser jag dig alltid,
Och ditt blida anlet
Gör min hjertesfrid

::: D, du min Waldbemar :::
Din blick som solen klar,
Och öfwer allt så mild
Din dyra bild.

[Bözziger, Carl Den andra: Wilhelm]

I affkedets stund.

Tänk någon gång på den, hwars hjerta gömmer
Din englabild så troget inom sig,
På den, som ofta hela werlden glömmet
Att blott i stillhet tänka så på dig.

Tänk någon gång, när du en blomma plockar,
På den, hwars lif så söga blommor har,
Som ewigt minnes dina lusa lockar,
Och ewigt mins ditt blåa ögonpar.

Tänk någon gång, när dagens sol sig sänker,
Och fiskarn satta gungar hem från sjön,
På den, som ewigt, ewigt på dig tänker
Och ber för dig till Gud så mången bön!

Tänk någon gång, när nattens klara stjerna
En helsning winkar ifrån säftet blå,
På den, hwars tanke flyr till dig så gerna!
Nej, glöm mig du — jag mins nog dig ändå!